

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СДУ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 020568 18 Кж 4
Бањалука, 17.05.2018. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Обрена Бужанина као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптужених М.Х., М.П., Н.Б., Т.Н., З.Ш., Б.М., Д.М., Д.С., Ј.Ц., М.Д., В.Ж., Е.Б., Н.Ј., О.К., Д.М., због кривичног дјела неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 1. и 2. Кривичног законика Републике Српске, а оптуженог М.Х. у стицају са кривичним дјелом омогућавање уживања опојних дрога из члана 208. став 1. истог закона и оптужених Н.Б., М.Д. и В.Ж., због кривичног дјела неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 1. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалбама бранилаца оптужених М.Х., М.П. и З.Ш., изјављеним против рјешења Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 020568 18 Кв 7 од 03.05.2018. године, у сједници вијећа дана 17.05.2018. године донио је

РЈЕШЕЊЕ

Одбијају се жалбе бранилаца оптужених М.Х., М.П. и З.Ш., изјављење против рјешења Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 020568 18 Кв 7 од 03.05.2018. године.

Образложење

Рјешењем Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 020568 18 Кв 7 од 03.05.2018. године, утврђено је да и даље стоје разлози за притвор према оптуженима М.Х., М.П. и З.Ш., против којих се пред тим судом води кривични поступак по оптужници Окружног тужилаштва у Бањој Луци број Т13 0 КТ 0037678 17 од 04.01.2018. године, којом се оптужени М.Х., М.П., Б.М., Т.Н., З.Ш., Д.М., Д.С., Ј.Ц., Е.Б., Н.Ј., О.К., Д.М., терете да су извршили кривично дјело неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 1. и 2. Кривичног законика Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 63/17, у даљем тексту: КЗ РС), а оптужени М.Х. у стицају са кривичним дјелом омогућавање уживања опојних дрога из члана 208. став 1. истог закона и оптужени Н.Б., М.Д. и В.Ж., терете се да су извршили кривично дјело неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 1. КЗ РС.

То рјешење донесено је у поступку контроле оправданости притвора која се врши по истеку два мјесеца од дана доношења посљедњег рјешења о притвору, а због постојања притворског разлога из члана 197. став 1. тачка в) Закона о кривичном поступку Републике

Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12 и 91/17, у даљем тексту: ЗКП РС).

Против тог рјешења, жалбе су у законском року изјавили браниоци оптужених М.Х., М.П. и З.Ш..

Бранилац оптуженог М.Х., адвокат Ч.Ђ. из Б.Л., жалбу је изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се побијано рјешење преиначи тако да се оптуженом укине притвор и исти одмах пусти на слободу.

Бранилац оптуженог М.П., адвокат Г.Ј. из Б.Л., жалбу је изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се жалба уважи, побијано рјешење преиначи тако да се оптуженом укине притвор и исти одмах пусти на слободу.

Браниоци оптуженог З.Ш., адвокати Д.К. и Б.М. из Заједничке адвокатске канцеларије К.&М. из Б.Л., жалбу су изјавили због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се жалба уважи, побијано рјешење укине и оптужени одмах пусти на слободу.

Разматрајући спис, побијано рјешење и жалбе, одлучено је као у изреци овог рјешења из сљедећих разлога:

Супротно наводима из жалбе браниоца оптуженог М.Х., изрека побијаног рјешења је разумљива, јер је првостепени суд, правилно примјенивши одредбу члана 202. став 1. ЗКП РС, у поступку контроле оправданости притвора, утврдио да нису престали разлози за притвор, који је овом оптуженом, као и осталим оптуженима, продужен након потврђивања оптужнице, рјешењем број 11 0 К 020568 17 Кв 5 од 08.01.2018. године и који по том рјешењу може трајати најдуже 2 (двје) године.

Неосновани су и приговори жалби да је побијано рјешење захваћено битним повредама одредаба кривичног поступка, тврдњом да исто не садржи разлоге о основаној сумњи као општем услову за одређивање притвора, те разлоге за закључак о постојању посебног притворског разлога из члана 197. став 1. тачка в) ЗКП РС. Супротно томе, овај суд налази да је побијано рјешење потпуно јасно и да су у његовом образложењу изнесени разлози о свим чињеницама одлучним за постојање основане сумње, као општег услова за притвор у односу на сва оптужена лица и постојање посебног разлога за притвор из члана 197. став 1. тачка в) ЗКП РС.

Испитујући чињеничну основу првостепеног рјешења по свим приговорима жалби, овај суд је утврдио да наводи жалби нису успјели довести у сумњу основаност закључака првостепеног суда да докази који су достављени уз оптужницу (као што су изјаве многобројних свједока, телефонски разговори између оптужених и других лица, снимљени у току провођења посебних истражних радњи по наредбама суда, записници о претресу станова, возила и других просторија које користе оптужени, потврда о одузимању и добровољној предаји предмета-паковања прашкасте материје и супстанци за које се

основано сматра да су опојне дроге, а пронађени су код оптужених или с њима повезаних лица и др.), поткрепљују основану сумњу да су сви оптужени предузели инкриминисане радње неовлаштеног промета супстанци и препарата који су проглашени за опојне дроге, на начин како је то детаљно за сваког од њих и описано у предметној оптужници и тиме учинили кривична дјела за која се терете. Осим тога, побијано рјешење правилно цијени да одбрана оптужених у досадашњем току поступка није указала на постојање доказа који би довели у питање утврђену основану сумњу.

Ради тога се жалбеним приговорима и у оквиру чињеничне основе побијаног рјешења, не може оспорити ваљаност разлога датих за закључак о постојању основане сумње у односу на сва оптужена лица, као законског услова примјене мјере притвора.

Надаље, жалбеним приговорима се не може оспорити правилност чињеничних утврђења, нити ваљаност датих разлога, садржаних у образложењу побијаног рјешења за постојање посебних притворских разлога из одредбе члана 197. став 1. тачка в) ЗКП РС у односу на сва оптужена лица.

Наиме, овај суд налази да су све одлучне чињенице правилно и потпуно утврђене и да је правилно закључено како и даље постоје нарочите околности које оправдавају бојазан да би оптужени могли поновити кривично дјело. Тако је правилно уврђено да је оптужени М.Х. осуђиван више пута за разна кривична дјела, а М.П. и З.Ш. због истог кривичног дјела. Дакле сви оптужени, осим Х., су специјални повратници јер су већ осуђивани због истог кривичног дјела, што даје посебну тежину њиховим радњама у смислу да то указује на опасност од поновног чињења новог кривичног дјела. Због тога је без утицаја чињеница да оптужени Х. није осуђиван за истоврсно кривично дјело, коју у жалби наглашава његов бранилац, јер његова вишеструка осуђиваност за друга кривична дјела, те постојање основане сумње да је починио истоврсна кривична дјела у стицају (из члана 207. став 3. у вези са ставом 1. и 2. и из члана 208. став 1. КЗ РС), управо упућују на закључак да је исти склон вршењу различитих кривичних дјела и да су то нарочите околности које оправдају бојазан да ће поновити кривично дјело за које се сада терети.

Без основа су и жалбени приговори браниоца оптуженог М.П. којима се истиче да су раније осуде овог оптуженог брисане и да се због тога исти не може сматрати да је раније осуђиван. Наиме, са једне стране, ова околност нема утицаја код одлучивања о притвору, а са друге стране, нису се ни стекли услови за законску рехабилитацију по ранијој осуди по пресуди Основног суда у Бањој Луци број 71 0 К 101424 10 К од 17.12.2013. године. Ово с тога што је том пресудом оптужени оглашен кривим због кривичног дјела неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 1. КЗ РС, те му је изречена условна осуда са утврђеном казном затвора у трајању од једне године и роком провјеравања од три године. Наведена пресуда је постала правоснажна дана 20.03.2014. године, те како се сходно одредби члана 90. став 2. тачка 2) КЗ РС, условна осуда брише из евиденције последице истека једне године од када је протекло вријеме провјеравања, под условом да осуђени за то вријеме не учини ново кривично дјело, па како постоји основана сумња да је оптужени Пичулин у току вријеме провјеравања починио ново кривично дјело, то се на ту његову ранију осуду не може примјенити законска рехабилитација.

Дакле, ранија осуђиваност оптужених, али и релативно дуг период у коме су вршили кривична дјела за која се терете (од почетка 2017. до 10.10.2017. године) и по мишљењу овог суда, представљају нарочите околности које оправдавају бојазан да ће оптужени, уколико би се нашли на слободи, поновити кривично дјело, чиме је остварен притворски разлог из одредбе члана 197. став 1. тачке в) ЗКП РС.

Стога залагање жалби да се побијано рјешење преиначи и оптужени пусте на слободу, није основано.

Због свега наведеног, одлучено је као у изреци овог рјешења, а на основу члана 337. став 3. ЗКП РС.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић